

Kärlek och panntofflegröd

Lennart Kjellgren

e. Gertrud Widell,
arr: Maria Skoog

När först jag såg Jo-han-na det var en som-mar-dag, och

re-dan första gången hon gjo-rde mej så svag, för

lik-som skön mu-sik det i mi-na ö-ron ljud, när

hon sa: Vasse-go o smaga min pannt-off-le-gröd!

1. När först jag såg Johanna det var en sommardag, och redan första gången hon gjorde mej så svag, för liksom skön musik det i mina ögon ljud, när hon sa: Vassego o smaga min panntofflegröd!
2. Och kärleken den kom som om blixten slagit ner. Jag åt ett par tre kilo, sen var där inget mer, men då sa tösabiden, och hennes kind var röd: Ack, jag ska gärna koga lite mer panntofflegröd!
3. Så gick jag till Johanna mest varje lördagskväll. Ack, vad jag då var lycklig, ack vad jag då var säll, för hon sa: Genom lived ska du få bli mitt stöd, o minst en gång i veckan ska du få panntofflegröd!
4. Men kärleken den varar ej hela livet ut. En dag kom hon och sa att: Nu får det vara slut! Ack, käraste Johanna, sa jag uti min nöd, får jag då aldrig mera smaga din panntofflegröd?
5. Nu haver hon en annan och han är visst gardist, och här går jag och sörjer och livet är så trist. Jag älskar dej Johanna intill min bleka död, för aldrig kan jag glömma dej och din panntofflegröd!
6. Men förra lördagskvällen kom jag att tänka på att det ska hundan sörja den som man ej kan få, för töser finns där hemma i byn i överflöd, o där är fler än hon som koger go panntofflegröd!